

JULIAN RACHLIN *SIMFONIA JÚPITER* MOZART

— Simfònics al Palau 2022|2023 —

DISSABTE, 13 MAIG 2023 – 18.30 h
Palau de la Música Catalana - Sala de Concerts

JULIAN RACHLIN

SIMFONIA JÚPITER DE MOZART

Sarah McElravy
violí i viola

Julian Rachlin
violí i director

**Orquestra
Simfònica del Vallès**

I PART

MARIANNE VON MARTINES (1744-1812)
Simfonia en Do major (obertura)

- I. Allegro con spirito
- II. Andante ma non troppo
- III. Allegro spiritoso

WOLFGANG AMADEUS MOZART (1756-1791)
Simfonia concertant per a violí, viola i orquestra, K. 364

- I. Allegro maestoso
- II. Andante
- III. Presto

II PART

WOLFGANG AMADEUS MOZART (1756-1791)
Simfonia núm. 41, en Do major, KV 551, "Júpiter"

- I. Allegro vivace
- II. Andante cantabile
- III. Menuetto: Allegretto-Trio
- IV. Molto allegro

Durada aproximada:
90 minuts

PROPER CONCERT

LA NOVENA BEETHOVEN

Ds. 27 maig 2023, 18.30 h

C. Shaw *Music in common time*
L. van Beethoven *Simfonia núm. 9*

María Hinojosa, soprano
Marta Valero, mezzosoprano
Marc Sala, tenor
Guillem Batllori, baríton
Orfeo Català (Pablo Larraz, director)

Marzena Diakun, director
Orquestra Simfònica del Vallès

AVANÇAMENT TEMPORADA 23-24

Abona't

Entrades individuals,
packs a mida
i abonaments.
Ja a la venda
a partir de 20 €

Més informació:
Telèfon: 93 295 72 07
taquilles@palaumusica.cat
www.palaumusica.cat
www.osvalles.com

LA SETENA BEETHOVEN

Ds. 23 setembre 2024, 18.30 h

S. Prokófiev *Simfonia núm. 1,*
"Simfonia Clàssica"
P. I. Txaikovski *Variacions rococó*
L. van Beethoven *Simfonia núm. 7*

Anastasia Kobekina, violoncel
Andrés Salado, director
Orquestra Simfònica del Vallès

ELEVACIONS SIMFÒNIQUES

Jacobo Zabalo, doctor en Humanitats

L'habilitat de Wolfgang A. Mozart com a intèrpret de diversos instruments no és només llegendària, pròpia del mite que confirmà la seva condició de nen prodigi a les corts arreu d'Europa, sinó que està força acreditada. El seu pare, Leopold, li escrigué l'any 1777: "Tu mateix no t'adones com de bé toques el violí". I, amb tot, és sabut que el salzburguès sentia una afecció especial per la viola, instrument que acostumava a empunyar a les *soirées* entre amics músics. Una de les promotores d'aquestes trobades fou Marianne von Martines, compositora austríaca d'ascendència alemanya i espanyola, deixeble de Joseph Haydn i molt apreciada pel poeta i llibretista Pietro Metastasio. Per descomptat, més enllà de la condició d'amfitriona socialment reeixida, avui dia interessa la recuperació de la seva obra, representada de manera exemplar per la *Simfonia en Do major*, del 1770.

Concebuda per Mozart amb només vint-i-tres anys —el 1779, després del seu desgraciat viatge a París—, la *Simfonia concertant per a violí i viola en mi bemoll major*, KV 364, s'acosta al gènere del "doble concert" per la manera com els instruments convocats s'emancipen de l'orquestra i la interpel·len —amb una afinació especial en la viola, que li atorga més brillantor— i, sobretot, pel diàleg *inter pares* que estableixen, una mena de competició amistosa, una conversa que ennobleix els artífexs. Certament, la peça traspua autoconfiança des de l'*Allegro maestoso*. El moviment d'obertura concilia el registre galant amb un anhel de transcendència que pot sonar intempestiu. Una oscil·lació que retrobarem a l'última simfonia que compongué Mozart, en un paroxisme d'expressivitat inigualada i, en gran manera, inexplicable. Perquè, de fet, el llenguatge continua sent eminentment clàssic. S'hi aprecien els *crescendi* de l'escola de Mannheim, les vacil·lacions retòriques, les pauses o les embranzides sobtades, però amb una intel·ligència compositiva i una sensibilitat del tot insòlites. No és menys expressiu el moviment lent de la *Simfonia concertant*. Mozart hi exorcitza els infortunis que ha viscut recentment —el fiasco parisenc, la mort de la mare, el rebuig

d'Aloysia Weber—, com si volgués "consumir els residus biogràfics en una foguera elevadíssima, de contemplació i de celebració dels seus turments", en paraules de Beniamino Dal Fabbro. La peça conclou amb un *Presto* en forma de rondó, com els que trobarem, encara, en els concerts de Beethoven o Brahms. Un vol que entrellaça les filigranes de les veus solistes, en el camí de retorn cap a la llum.

Fins i tot encara que es tracti d'una obra de joventut, la maduresa compositiva és present a la *Simfonia concertant*. El seu poder orquestral anticipa la magnificència i l'originalitat assolides amb el tríptic de simfonies final, que Nikolaus Harnoncourt titllà d'"oratori musical": una narrativa sense paraules que recorre de cap a peus l'espectre de les emocions humanes. Culmina la seva contribució al gènere la *Simfonia núm. 41, en Do major*, KV 551, composta per Mozart l'estiu de 1788 i anomenada pòstumament "Júpiter" per l'inesquivable caràcter majestàtic. "Com un cant triomfal, esplèndid i conscient de la seva pròpia força", ha escrit Bernhard Paumgartner, "la KV 551 s'eleva per sobre dels dolors terrenals en un suprem feix de llum. L'alegria de ser, de constrènyer la matèria, tot jugant, dins dels límits d'una forma nobilíssima, és el significat d'aquesta obra". L'*Allegro vivace* invoca rampells d'una energia desconeguda, exultants, que joiosament s'abismen en el no-ésser, fent molt temptadora la qualificació de "sublim". Terme absolutament coetani, que Immanuel Kant prengué en préstec d'Edmund Burke i desenvolupà en la *Crítica del judici*, de 1790. En contrast amb la suggestiva introspecció del segon moviment, *Andante cantabile*, Mozart habilita un espai humorístic en el *Menuetto* —"L'efecte s'amplifica per la dimensió tautològica, la insignificança del material emprat", ha explicat Benet Casablanca— i, finalment, per sobre de tot, destaca la crida a l'acció del *Molto allegro* de clausura. Característicament fugat —Beethoven aplicarà una mesura similar al final de l'*Heroica*, adoptant amb variacions el seu *Prometeu*—, en realitat obre la porta a una nova època, en què l'expressió del món interior ocuparà la palestra per tal de garantir l'autenticitat artística.

FORMACIÓ ORQUESTRAL

Director titular: Xavier Puig

Responsable de programació: Jordi Cos

Concertino: Marta Cardona

Concertino associat: Javier Mateos

Violins 1rs: Maria Gonzalez*, Canòlich Prats**, Irina Galstian, Joaquim Giménez, Helena Muñoz, Narcís Palomera, Elitsa Petrova i Laia Pujolassos

Violins 2ns: Giovanni Giri*, Gala Cebotari**, Xavier Buirà, Jose David Fuenmayor, Pamela Muñoz, Carles Planas, Xavier Riba i Inés Sanchis

Violes: Joan Fèlix*, Miquel Còrdoba**, Javier García**, Lynn Barton, Josep Bosch, Lluís Cabal i Jordi Cos

Violoncels: Romain Boyer*, Noemí Pasquina**, Montserrat Biosca, Adrià Cano i Joan Esplugas

Contrabaixos: Joan Collell*, Joan Cantallops**, Felipe Contreras i Manel Ortega

Flautes: Elisabet Franch*

Oboè: Òscar Diago* i Bernat Farreras**

Fagot: Pau Solà* i Carles Vallès**

Trompes: Carles Lizondo* i Carles Domingo**

Trompetes: Àlex Baiget* i Marc Monzonis**

Timpani: Marc Cabero*

* Solista ** Assistent solista

Al cicle Simfònics al Palau col·labora:

B Sabadell
Fundació

Amb el suport de:

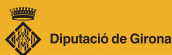

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Patrocinadors i col·laboradors principals de l'OSV

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Fundació
FLUIDRA
Llegat Joan Planes

Col·laboradors de l'OSV

Media partners

440¹
clàssica & jazz

L'OSV forma part de **clade**
Disseminació Cultural

Finançat per

Troba'ns a:
www.palaumusica.cat
www.osvalles.com

SARAH MCELRAVY, violí i viola

La violista i violinista canadenca Sarah McElravy porta a terme una carrera excepcional i polièdrica com a músic de cambra, solista i pedagoga.

Ha actuat amb les principals orquestres d'arreu del món, entre les quals destaquen la Filharmònica de Hèlsinki, la Filharmònica de Praga, la Filharmònica de Varsòvia, la Filharmònica de Liverpool, l'Orquestra Simfònica de Trondheim, l'Orquestra de Cambra de Viena, la Filharmònica de Moscou, l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera i la Filharmònica de Nàpols, entre moltes altres.

Ha interpretat música de cambra en escenaris tan prestigiosos com el Vienna Musikverein, el Carnegie Hall, el Kennedy Center i el Suntory Hall, i ha col·laborat amb artistes reconeguts internacionalment com Vilde Frang, Janine Jansen, Denis Kozhukhin, Itamar Golan, Andreas Ottensamer, Mischa Maisky, Nicolas Altstaedt, Boris Andrianov i Daniel Müller-Schott.

Toca un violí Ferdinando Gagliano de 1791 i una viola Lorenzo Storioni de 1785 cedida per cortesia del Dkfm. Angelika Prokopp Privatstiftung de Viena, Àustria.

JULIAN RACHLIN, violí i director

Nascut a Lituània (1974), és director d'orquestra, solista, artista d'enregistrament, músic de cambra, professor i director artístic.

Com a violinista, ha compartit escenari amb pràcticament totes les orquestres i directors importants. Les seves actuacions han emocionat el públic d'arreu del món i les seves interpretacions electritzadores i sensibles l'han situat a l'avantguarda de la música clàssica.

El seu estil elegant i dinàmic ha consolidat la seva reputació com un dels principals directors de la seva generació. Conegut pels seus mètodes d'assaig meticulosos i una musicalitat excel·lent, ha dirigit l'Orquestra Simfònica de Chicago, l'Orquestra Filharmònica d'Israel, la Konzerthausorchester de Berlín, l'Orquestra Nacional Russa, l'Orquestra Filharmònica de Moscou, l'Orquestra Filharmònica de la Xina, l'Orquestra Filharmònica de Hèlsinki, la Reial Orquestra Filharmònica de Liverpool, l'Orquestra Simfònica de Viena, l'Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham i l'Orquestra Simfònica de la RAI de Torí, a més del Festival de Grand Teton i del Festival Verbier.

Actualment és el director convidat principal de la Royal Northern Sinfonia, l'Orquestra Filharmònica de Turku i l'Orquestra Simfònica de Kristiansand.

Julian Rachlin toca el violí Stradivarius «ex Liebig» de 1704 i una viola Lorenzo Storioni de 1785.

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VALLÈS (OSV)

Va néixer el 1987 en el si de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell i molt aviat s'estructurà com una societat anònima laboral, en què els treballadors en són alhora els propietaris. La seva activitat se centra a la ciutat de Sabadell, amb una temporada pròpia i com a orquestra del circuit Òpera a Catalunya, i al Palau de la Música Catalana, amb el cicle de concerts Simfònics al Palau. N'han estat directors titulars Albert Argudo, Jordi Mora, Salvador Brotons, Edmon Colomer, David Giménez Carreras, Rubén Gimeno i James Ross. Des del setembre del 2018 ho és Xavier Puig. Ha rebut el Premi Nacional de Música 1992, atorgat per la Generalitat de Catalunya, i la Medalla d'Honor 2012 de la ciutat de Sabadell.